

ԱՆՑԵՐ ԱՅԱԳ, ԵՎ ՄԱՆԱԿ

Անցիր արագ, ժամանակ, նենգ, շուրմոդ ու պատիր,
 երբ ա՛յնքան շատ խոսացաւ ու ա՛յնքան քիչ ինձ տրւիր.
 Անցէ՛ք, անցէ՛ք վայրկեաններ, օրեր տեսում, ամառել,
 Ի՛նչ փոյթ 'թէ զիս հասցընէ՛ք շարժման ծայրը մինչեւ ...:

Անցիր արագ, ժամանակ, ի՞նչ փոյթ 'թէ հեռը ճանիւ
 Գումարն ամբողջ սէրերուս, օրերս զարուն ու կանաչ,
 Մահուան շուրջը փչելու երբ վաճառքիւնը ունիս,
 Ամէն ժպիտ խամրեցնող, խեղդող ամէն փողոց առաջ:

Անցիր արագ, ժամանակ, զի բոլորներըդ ներկայ
 Զկարեւման պիտ' ինձ տալ այն զոր հոգիս կը ցանկայ,
 Ինչ որ տրւիր երբ արդէն ա՛լ այրող յուժ է, անգինջ ...:

Բայց մերք — կեցի՛ր, ժամանակ — ըզգասացած կ'ըսեմ ես,
 Յոյսի նշույլ մը ապօք փանի դեռ ինձ կը բերես,
 Զի այդ Յոյսը բաւ է ինձ, այդ Յոյսն իսկ է ամէն ինչ:

ԵՐԵՆՆԱՄԵՆԱԿ

Ինչ որ տրւաւ կեանքի ինձ, ե՛ւ ոյժ, ե՛ւ գեղ, ե՛ւ աւիւն,
 Ես մոխրեցի անհաւիտ, շուրջութեամբ մ'անխորհուրդ.
 Ու արդ կեցած յուսաբեկ երեսունի դռներուն,
 Կը զգամ ինձի ա՛յնքան մօտ դժնեհեալ մահը ցուրտ:

Կեանքին տուածը, զիտեմ, պէ՛տք էր որ ես պահելի
 Ինձմէ ներս բարս ու անեղծ, ու բաշխելի այն աշուն՝
 Պիտի կրնար ան օգնիլ երբ զարնուած մը բախտէն,
 Ու ծաղկեցնել երազներ՝ արտերէ ներս ամառի:

Կեանք, ա՛լ չունիմ իրաւունք զանգաճելու ես քեզի,
 Ինձի տուած գինիդ երբ եղաւ շուրթիս մոլեխիմդ,
 Երբ շնորհներդ ապաժամ, անփութօրէն վաճառեցի:

Գիտեմ սակայն, ո՛վ Աստուած, թէ չներես պիտի 'րում
 Ցնորհներու հեճապինդ Քու ծառային այս անմիտ,
 Որ իր օրերը մեռցուց սին հոգերով, ապարդիւն: